

[Kyed.]

byggelsen og for sen Fredning af adskillige Steder. Man har ikke forhindret, at Bebyggelsen ved Stranden blev saa stærk, at Adgangen dertil blev for ringe. Det er alt sammen noget, som maa falde tilbage paa det offentlige og først og fremmest paa de Kommuner, som ikke rettidigt har forstaaet at lede Udviklingen i den rigtige Retning.

Jeg erkender — og det er der ingen, der har anden Opfattelse af —, at Indskrænkningen i Adgangen til Strandarealerne i Nordsjælland staar i afgjort Misforhold til Kravet om Adgang til Stranden fra en saa stor By som København og dens Omegn. Men jeg vil meget understrege, at det ikke er de gamle Ejendomsbesiddere i Almindelighed, der har forsyndet sig mod Naturskønheden, men mere Krigstidens og Efterkrigstidens Ejere, der har gjort det, ikke af ond Vilje, men vel oftest paa Grund af Mangel paa medfødt Sans og Respekt for Naturskønheden. Man kan sige, det er en lidt haard Anklage; men naar man færdes langs Kysten i Nordsjælland, finder man Anklagen bekræftet i alt for mange Tilfælde.

Jeg fremfører det til Understregning af Kendsgemningerne og til Fremhævelse af, at man ikke kan lægge de Foreteelser, der er sket i Egnene nær København, særlig Nordsjælland, til Grund for Naturfredningsbestemmelser, der skal gælde Landet over. Sagen er nemlig den, at der ude i Landet som Helhed er vogtet paa Naturskønheden, selv om der ogsaa der kan peges paa adskillige Fejl og Misbrug. Imidlertid staar det saadan for mig, at hvis Besidderne af Slægtsejendomme ikke havde udført et betydeligt Fredningsarbejde med deres gennem Slægtled opretholdt Forstaaelse af Naturen, havde der i Dag f. Eks. ikke været saa mange velholdte Parker og Skove i dette Land, som Tilfældet er, Parker og Skove, hvortil der er uhindret Adgang i saa godt som alle Tilfælde for Befolkningen, saa den faar Lejlighed til at glæde sig over al den Naturskønhed, man her møder.

Denne Forstaaelse hos Ejendomsbesidderne af vort Lands Naturforhold anser jeg for den dybere Aarsag til, at Statsministeren ved dette Lovforslags Fremsættelse kunde give Udtryk for, at den gældende Naturfredningslov har virket tilfredsstillende. Det opfatter jeg yderligere som Bevis for, at de Organer, der ifølge Lovens Bestemmelser har Fredningsarbejde under sig, har mødt Forstaaelse alle Vegne og i de allerfleste Tilfælde fundet gode Medarbejdere i Ejendomsbesidderne, og yder-

ligere understreges det ogsaa i Naturfredningsforeningens Aarsberetning, som det ærede Medlem Hr. Bomholt fortalte vi studerede saa ivrigt her i Rigsdagen i disse Dage — og det er fuldstændig rigtigt; vi har ikke kunnet komme til det før, for de havde den ikke i Biblioteket. (Bomholt: Jo). Ja, jeg fik i hvert Fald Afslag, men bad Biblioteket om at fremskaffe de manglende Eksemplarer. (Bomholt: Jeg havde laant den). Nej, det havde det ærede Medlem Hr. Bomholt ikke, for den var ikke til Stede. Det var Eksemplaret for 1931—32.

Dør fortæller man paa Side 21, at man i Naturfredningsforeningen „har haft den Glæde, at en Række af Landets Godser har stillet — ofte meget store — Lejrpladser og Strandarealer til Raadighed for det velorganiserede Lejrliv“, og man fortæller, at man bør betænke, „hvor vanskeligt og kostbart det ofte er at sikre Offentligheden frie Strandarealer“, saa der er Grund til at udtale sin Tak og sin Paaskønnelse af „den store Gæstfrihed“, der er udvist fra Godsejernes Side.

Jeg vil gerne understrege dette. Jeg ved f. Eks., at paa Fyn har faktisk, jeg tror i alle Egne af Fyn, alle Godsejerne stillet Lejrplads til Raadighed og været behjælpelige med, som det ogsaa fremgaar af Naturfredningsforeningens Beretning, at skabe Adgang til saadanne Lejrpladser ved Stranden Øen rundt, og naar vi derfor nu skal tale om Ændring af Naturfredningsloven, maa alt dette tages i Betragtning, og man maa ogsaa bygge paa en Fortsættelse af dette Samarbejde og ikke indføre generelle Bestemmelser, som ikke fører til, at man virkelig opnaar det tilsigtede Formaal, men gør, at man kommer til at arbejde alt for tungt.

Jeg skal imidlertid ikke komme ind paa alle de Afvigelser, der er i dette Forslag fra den gældende Lov. Jeg skal her ved første Behandling indskrænke mig til at pege paa de vigtigste af de nye Bestemmelser, idet jeg gaar ud fra, at vi i Udvalget faar Lejlighed til nærmere at drøfte alle Enkeltheder.

Det ærede Medlem Hr. Bomholt oplyste, at man fik den Ændring i Loven, at nu var det ikke længere saaledes, at Fredningsnævnet gik i Arbejde, naar det selv fandt Anledning dertil; nej, nu indføres der i Lovforslaget Arbejdspligt, om man saa kan sige — det er for Resten første Gang, man ser Arbejdspligt indført — for Fredningsnævnet eller dets Medlemmer, saa snart et eller andet nærmere betegnet Organ, som har Mandat dertil eller Monopol der-